

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

15. Homines efficaciter electi sunt, non solum ad merita, sed etiam ad ipsam gloriam, ante praevisionem absolutam meritorum: & cur magis quam Angeli. Tres hallucinantium classes, quia radicem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

Soarez lib. 1.
de predest.
c. 9. n. 7.

Quod vero à recentioribus, pro illa sua A
sententia asserenda, sumuntur omnia testimo-
nia Scripturæ & motiva, quibus Augustinus
probet electionem gratiæ respectu hominum
eodem modo in Angelis procedere, à veritate
prorsus alienum est, & non vulgarem doctrina-
m sancti Augustini & principiorum ejus im-
peritiam prodit: Nam illa Scriptura non est vo-
lenti neque currenti sed miserenti Dei, nunquam
Augustinus nisi circa miserabiles, hoc est, lap-
sos usus est, circa quos solos misericordia lo-
cum habet. Illam vero Deum operatur in nobis velle
& perficere pro bona voluntate, nunquam etiam
Angelorum voluntatibus aut primi hominis
applicuit, sed potius expresse multis modis &
constanter negat, Deum fecisse in Angelis bo-
nis velle atque perficere pro bona voluntate,
sed potius eorum arbitrio reliquisse, prout di-
versis locis fuse diximus. Unde & istud à ve-
ritate remotissimum est, quod Suarez dicit, B
istud principium quo contra Massilienses uti-
tur, initium fidei & omnium bonorum operum
ex Deo esse, etiam in Angelis esse verissimum. An-
geli namque in gratia cum bona voluntate
conditi habebant adiutorium quo crederent
si vellent, non quo fieret ut vellent. Nec aliter
nisi illo modo docebantur à Deo, vel tra-

hebantur à Patre. Ex quo fit, ut illa inter-
rogationes, in quibus heret Augustinus, Cur
hunc trahat & illum non trahat? Cur huic ita sua-
deatur ut persuadeatur non alteri? Non possunt
de duobus Angelis bono & malo fieri, sicut
ipsi putant, nec ab Augustino unquam de
ipsis factæ sunt. Angelis enim neque bonis
neque malis, ita suatum fuit ut persuaderetur,
quia per hoc in Augustini phrasi gratiæ Christi
efficacia designatur; sed persuasus à non
persuaso, non ex gratia, sed ex sola voluntate,
non sine gratia, discrimen accepit. Nec An-
geli jam semel sanctificati, ad patrem trahiti
sunt, vel secundum propositum vocati, prout
illæ phrases in Scripturis sonant. Significant
enim illum impulsus vocationis, quo agitur
& peragitur id ad quod trahimur & voca-
mur, quod gratiæ Christi proprium est, à gra-
tia vero Angelorum & primi hominis extra-
neum. Vnus est in Augustino locus, quo suam
sententiam aperte confirmari putant, quia in
libris de Civitate Dei dicit Angelos bonos am-
plus adiutos ad beatitudinis plenitudinem pervenisse.
Sed locus iste non recte ab eis intelligitur,
quem quia nos alibi ex professo declaravimus,
hic explicationi ejus superfedemus.

Lib. 11. de
Civ. c. 9.

Videbitis
lib. de pecc.
primi hom.
c. 14.

CAPUT XV.

Homines efficaciter electi sunt, non solum ad merita, sed etiam ad
ipsam gloriam, anteprevisionem absolutam meritorum: & cur
magis quam Angeli. Tres hallucinantium classes, quia
radicem diversitatis non agnoverunt.

EX omnibus quæ de Angelorum ele- A
ctione ac predestinatione differui-
mus, jam satis etiam elucescit, quid de
hominum lapsorum electione statuen-
dum sit, utrum & illi non aliter ad gloriam
eligantur, nisi ex previsione fidei, merito-
rum atque perseverantiæ: an vero vice versa,
quia Dei efficaci voluntate ad adipiscendam
gloriam, electione gratiæ electi sunt, fides
dilectio, merita, ipsis à Deo, efficacem inten-
tionem suam per gratiam exequentes, donentur.
Quæ quidem quaestio, tanquam quæ ob-
scura ac difficilis videtur, magna Scholastico-
rum contentione celebrata est. Sed revera in
Augustini principiis plana & facilis est. Nam
simul atque divinissimum istud discrimen
duplicis adiutorij quo sit alio, & sine quo non sit,
seu possibilitatis, & voluntatis, quod tam sollicitè
atque operosè & perspicuè sanctus Augusti-
nus tradidit, animo perceptum ac stabilimum
est, omnes confectum Scholasticorum nebulæ
diffugiunt, patetque lucidissime primos ho-
mines & eorum posteros, si in sanctitate & ve-
ritate steterint, non fuisse aliter eligendos
efficaciter ad gloriam, quam Angelos electos
diximus, hoc est, non nisi ex præcientiâ abso-
luta meritorum: lapsos vero & ex lapsu isto in-

stissime damnatos, efficaciter eligi ad gloriam,
antequam eos ulla merita præviderit habitu-
ros. Eo quod illa ipsa ad gloriam efficacis ele-
ctionis, omne meritum in illis gratis operetur.
Discriminis istius ratio, non est alia, nisi dis-
crimen adiutorij, quo Deus medium quod ad
gloriam ducit, hoc est, fidem & opera bona
leu merita, in utrisque operatur. In stantibus,
sive hominibus, sive Angelis non aliter ex
Deo facit, nisi quia dat eis posse si velint, vel-
le vero in eorum libero relinquit arbitrio. In
lapsis vero, sic eâ Deus facit, ut non expectet
ab eis ut velint, cum aliquo adiutorio, sine quo
velle non possunt; sed ita, ut eis ipsam procur-
ret præparetque voluntatem, non solum ut
stent ac faciant si voverint, sed operando in-
victè per adiutorium quo, ut non nisi stent, &
faciant, & velint. Quod usque adeo in Au-
gustini sensu verum, est ut si Deus prævide-
ret per aliquod hujusmodi adiutorium non-
dum stentem esse voluntatem, aliud
assumeret, quo victore steteretur. De qua
istius adiutorij natura non est hic differen-
di locus, sed eam hic tanquam alibi fuse
stabilitam supponimus. Ex isto ergo prin-
cipio non est difficile doctrinam istam asserere.
Nam quis sit intentionis modus, efficax an
injusticax,

Videbitis
lib. de pecc.
primi hom.
c. 14.

inefficax, non potest clarius quam ex electionis modo nobis innotescere. Sed talis medijs electio, quo certissime directissimeque finis assequendus est, evidenter clamat, agens efficaciter & infallibiliter ad propositum sibi finem velle pertingere; ergo per illud medium efficaciter illum intendit; ergo etiam ante previsionem absolutam medijs, quia ipsum medium, ex vi tam efficacis intentionis excogitatur, quaritur, & eligitur. Ex quo fit ut ista questio a solis illis qui adiutorij medicinalis Christi naturam non intelligunt, in dubium revocetur. Quotquot enim vel physicam istius adiutorij prædeterminationem docent, vel certe tantam ejus efficaciam ut cuiuscumque adhibetur sine ulla dubitatione profusus velit & faciat, non autem in ista indifferentia voluntatis relinquatur, ad usum aut non usum ab illo determinandum; nihil omnino de ista questione dubitant. Quod & ipsi contrariæ opinionis auctores profitentur.

Sed merito quæri potest, quæ sit causa à priori, cur nunc non olim tale medium, tam efficax assumatur, & consequenter, unde fiat, quod illa tam efficax intentio, nunc magis quam olim præcedat in Deo. Multi se fatigant frustra in assignanda ratione. Quod enim assumunt intentionem finis præcedere debere voluntatem circa media, verum est, sed non est necesse talem intentionem absolutam esse & efficacem. Nam in Angelis aliter factum est. Quod vero idem ipsi vel alij assumunt, totum salvandorum numerum ex divina & efficaci intentione præfixum esse, verum est, ut ex Augustino late declarabimus; sed non inde sequitur quod inferunt, talem intentionem Deum habere ex se necessario circa omnes qui futuri erant cives in illo regno. Numerus enim decreto ex se concepto definiri à Deo potuit, quamvis per solos illos, quos adiutorio sine quo non libera voluntate cooperaturos esse cernebat, impleteretur; vel si qui deficerent per efficacem intentionem ex ipsis qui defecerant, aliqui seligerentur & vocarentur, ex quorum substitutione prædestinati numeri plenitudo conflugeret: Sic enim re ipsa, ut patebit, factum est: ideo dicit, quod si in paradiso peccatum non fuisset, neque ad certum numerum sanctorum quem prædestinavit Deus, nascerentur homines; i. e. que quod tantus fuisset hominum numerus, si in illa felicitate nemo peccasset, quantus nunc per Dei gratiam de multitudine colligitur peccatorum. Nempè quia iste numerus præcise sufficiebat implendis sedibus, quas Deus implendas præstituerat.

Ratio igitur, cur homines magis quam Angeli tam efficaci intentione, ante previsionem operum eligantur ad gloriam, non est alia nisi quia sic placuit Deo. Placuit autem quia hic rerum status & congruus rebus ordo postulare videbatur. Erat enim congruentissimum, ut cum creaturas rationales, cum summa arbitrij libertate & potestate sine ulla concupiscentiali resistentia & prontate condidisset, experiretur prius ac patefa-

ceret, quid eorum liberrima voluntas posset nempe perseverare in collata sibi bonitate si vellet; quia non deerat adiutorium per quod, & sine quo non posset perseveranter bonum tenere quod venet. Hoc ergo factum ac demonstratum est in Angelis & hominibus quorum illi cum per liberum arbitrium partim in veritate steterunt, partim excidissent; hi vero penitus cum tota posteritate per idem liberum arbitrium perissent; quid erat naturalius & congruentius, quam ut iam etiam ostenderet, quid posset gratia sua potentissima beneficium. Quem duplicis gubernationis rationem & modum profunde tetigit & propalavit nobis Augustinus, quando tanquam de re sibi certissima pronunciat:

Quapropter sa. uberrime confitemur, quod rectissime credimus Deum non minusque verum omniumque creaturæ Angelorum & hominum vitam, ut supra ostenderet quid posset etiam liberum arbitrium, adinde quid posset sua gratia beneficium, inquit, quæ in animam. Nam quia posset liberum arbitrium in bonis Angelis pati, qui per liberum arbitrium in veritate steterunt, ut ibidem adiciendo declarat. Et ait: Que tamen libertas voluntatis in illius primæ conditionis præstantia quantum valuerit apparuit in Angelis, qui diabolo cum suis cavente, in veritate steterunt. Gratia enim non fecit, ut in veritate starent, sed ut possent stare si vellet: liberum arbitrium fecit ut actu vellet & starent. Et ita apparuit primo quid posset liberum arbitrium. Nunc vero si quis salvandus est, necesse est, ut ostendatur, quid possit gratia beneficium. Nam ex ipso lapsu nostro liberum arbitrium ad diligendum Deum peccati granditate perdidimus; non solum ut sine gratia adiutorio non posset homo diligere Deum quod nec integra libertate potuit, nec perfecta etiam beatus poterit, sed sic ut nisi Deus infirmo & captivo arbitrio, per aliud potentius gratia adiutorium ipsum velle & diligere & venire, & non recedere seu perseverare largiretur, nec velle posset nec diligere bonum, neque venire ad Deum, neque permanere cum Deo: Non est hoc omnino (videlicet ac-

cedere ad Deum & non recedere à Deo) in viribus liberi arbitrij quales nunc sunt. Fuerat in homine antequam caderet &c. Post casum autem hominis non nisi ad gratiam suam Deus vult pertinere, ut homo accedat ad eum: neque nisi ad gratiam suam vult pertinere, ut homo non recedat ab eo. Tanta ergo infirmitas hominis, imo oppressio libertatis ad agendum pietatis bonum, & servitus durissima peccandi, cui mancipatus est, causa fuit, cur Deus potentior gratiam elegerit ad salutem perditorum; quæ non amplius frustraretur effectu suo, sicut in tanto numero Angelorum totoque genere humano frustrata fuerat; nec amplius ab illa desultoria arbitrij levitate ac libertate penderet, sed ipsam libertatem à dominante peccato & voluntatem daret, operando non solum posse si vellet, sed ipsum velle atque perficere. Nimirum voluit Deus salutem captivorum hominum, non amplius in illa infirma reponere libertate, sed sibi ipsi tanto adiutorio

Vide l. eff. lib. de grad. & repro. n. 55.

lib. de Cor. & grat. 100

lib. de dona per ser. c. 7.

Epist. ad V. 17.

lib. de dona per ser. c. 7.

Lib. de Cor. & gratia. 12.

Ad adiutorium procurandum sumere: Nam si in tanta infirmitate ipsa voluntas ipsi relinqueretur voluntas sua, quemadmodum olim factum fuerat. ut in adiutorio Dei sine quo perseverare non possent, manerent: sed non. nec Deus in eis operaretur ut vellent, nec tot & tantis rationibus infirmitate sua voluntas ipsa succumberet. Et ideo perseverare non possent, quia deserventes infirmitate nec vellent, aut non ita vellent, infirmitate voluntate ut possent. Nec ergo vera ratio fuit, ut Deus ad adiutorium illud potentissimum, hoc est, in eum ad procurandum lapsurum salutem, ita infallibile deligeret, ut nulla resistencia aut pertinacia aut tentatione effectus suo frustraretur. Nam ut idem praeclarissime notat: *Malet libertas esse necessaria daretur tot & tantis resistibilibus, quae in parvulo non fuerunt, donec perseverantia monita atque firmata, in tam omnibus amonibus terribilibus, erroribus suis vincatur et vincatur.* Cui libertati asserere dea & numeranda, & superiorum delictum est potentissimum, quo ipsa feret indeclinabilis & insuperabilis: *subvertitur est igitur infirmitati voluntatis humanae, ut divina gratia indeclinabiliter & insuperabiliter ageretur, & ideo quantum infirmae, non tamen desereret, neque adversitate aliqua vinceretur: sed tunc a manantia, cuncta invariantia, cuncta cruciantia superaret.* Quemadmodum igitur captivitas libertatis ad agendum pietatis bonum, causa erat, cui tantum adiutorium Deus perditis revocandis ac salvandis adhiberet, ita causa fuit, cur Deus non amplius finem illum confusa quadam & inefficaci voluntate volentibus proponeret, sed esset effectus illis velle atque intenderet, quibus ipsum velle & perseverare dandum esse cernebat. *Medij quippe tam efficaciis & infallibilis, & ut Augustinus loquitur, indeclinabilis & insuperabilis electio, efficacissime intentionis effectus certissimum argumentum est.* Ex quo fit, ut si quis recte de gratia adiutorio, quod lapsis erigendis & salvandis datur, iuxta divi Augustini doctrinam sentiat, in ista questione errare non possit; vel si erraverit, in Philosophia magis quam in Theologiae lumen in pinget, ut qui distorte de medicamento & sinum connexionem & causalitate sentiat. Adiutorij vero utriusque status ignorantia & permixtio Theologiae propria est, quae maximas confusiones opinionum peperit, & plus quam cymmerijs tenebris universam doctrinam de gratia & praedestinatione complevit.

Ibid.

Ibid.

Ibid.

Ibid.

Aut. praed. physica.

Nam hinc accidit quod cum Doctores rem ab humana & philosophica consideratione remotissimam vi ingenij penetrare ac discernere conantes, ab Augustini principiis vel non intellectis vel neglectis, recessissent, in tres classes aberrantium distracti sunt. Primi repudiantes primum adiutorij genus, quo non datur velle voluntati, sed sine quo velle non potest; solumque secundum amplexi, quo voluntatem praetereminante ipsum velle & perseverare, sive Angelis, sive hominibus datur, recte & consequenter, ex vi medij tam efficaci intulerunt, Deum omnibus creaturis ratio-

nalibus quae ad beatitudinem perducuntur, absoluta & efficace voluntate, ante omnem meritum cuiusquam praesentiam, finem ipsum voluisse, & volendo praedestinasse. Alij abiecto secundo adiutorij genere, tanquam, quod fuit datus destruat libertatem, retento solo primo quod Angelis & hominibus primis datum est, inde quoque ulterius rectissime ratiocinando concludunt, nemini neque Angelis neque hominibus, neque stantibus, neque lapsis, Deum efficaci voluntate intendisse ac praedestinasse beatitudinis aeternae finem, ante praesentiam cooperaturae voluntatis; sed tantum modo inefficaci voluntate omnibus propositae gloriae, velut certaminis futuri praemium; omnibusque generaliter voluisse, si non propria libertate adiutorij Dei desererent, & a sanctitate cessarent. Vtrique illi in Augustini principia veramque Theologiam impigerunt, sed in ipsa tamen sua hallucinatione rectissimum & clarissimum in os, in aefilium, & a medijs & finis connexionem, tenuerunt.

Less. Molina A Lepid. etc.

Sed alij timidiores, cum ex una parte istud ipsum solum integrale voluntatis adiutorium ipsis arderent, tanquam in errori maxime consensuaneum, in cuius indifferentia usus ejus & cessatio relinquitur, ex alia vero cernerent Augustinum in Deo ponere vel supponere efficacissimam salvandorum quorundam voluntatem; diu plura aberratioe Theologiam simul atque Philosophiam violaverunt. Illam quidem, quatenus verum adiutorium Christi medicinali profus destruerunt, illi tantum solo reservato quod Adami & Angelorum fuit; hoc est, ut illud describit Augustinus, *sine quo non potest homo in bono perseverare, si velit, ut autem velit in eius libero relinquit arbitrio.*

Suarez, cum sum.

Hanc vero, quatenus Deum efficaci voluntate intendere finem ante praesentiam meritorem statuerunt, quam per tale medium ab aliena suspensum flexibili voluntate exequatur: Sic enim, quod Augustinus non a veritate & pietate esse contrarium, ut promissa, & quod pejus praedestinata sua Deus possit implere, non erit in Dei sed hominum potestate. Non enim ipse per istam gratiam donat, ut perseverent, hoc enim repugnat essentialiter tali adiutorio (quicquid ipsi tandem in contrarium dicant) sed hoc humana voluntas quamvis non sine adiutorio concurrente facit. Apud nullos igitur istarum trium classium auctores veritas de praedestinatione reperiri potest, sed apud illos solos, qui distinctionem illam duplicis adiutorij, tenuissimam solidissimamque complexi, nec Angelis illam infirmitatem libertatis tribuunt, quam damnatis hominibus, nec istis infirmis tantam fortitudinem, quantum fortissimis Angelis; sed in medio cum Augustino gradientes, Angelis tribuunt adiutorium quod dat posse si velint, totumque securum glorificationis eventum ab eorum libertissima voluntate suspendunt: datur nato vero generi humano adiutorium, non solum sine quo accedat

Lib. de praed. ss. c. 10.

codice

cedere & permanere non possumus si velimus, verum
 etiam tantum ac tale ut velimus. Et duplici isti
 creaturarum statui & adiutorio, juxta veram
 & simplicem Philosophiam, duplicem inten-
 tionem Dei suam cuiq; proportionatam res-
 pondere dicunt: priori quidem statui simpli-
 cem quodammodo affectum, quo caelestem
 gloriam velut finem, omnibus ex animo desi-
 deret, & veluti certaminis braviū proponit,
 & ad assequendum voluntatem liberam & sufficien-
 tissimam facultatem dedit; posteriori verò affectū
 efficacem, quo illi qui sub priori statu & adju-
 torio ab illo præmio, vitio liberæ voluntatis
 exciderant, ad hoc ipsum efficaciter perducere
 decernit; & ex illa intentionis efficaciam, me-
 dium infallibile & insuperabile assumit, adju-
 torium scilicet quo fiat ut invictissime quod bonum est

velint, & hoc ipsum deserere divitiis sine nolint. Hanc
 esse veram & genuinam D. Augustini mentem,
 de efficaci intentione, qua Deus prædestinatis
 hominibus gloriam cupit, ante meritum præ-
 scientiam, quæ ipse ex vi illius intentionis tri-
 buit, non aliunde magis clarescere & probari
 potest, quam ex natura gratiæ medicinalis
 Christi, quam suo loco asseruimus. Hanc si
 quis fortè admiserit, & nescio quo tamen opi-
 nionis conceptæ præjudicio, electionem effi-
 cacem talis adiutorij & operum inde profluent-
 ium priorem esse putet, quam efficacem in-
 tentionem gloriæ tanquam finis, ex qua talis
 medijs assumptio fluat; bonus profectò Theo-
 logus, malus Philosophus fuerit; cum quo de
 ista tanquam non ita magni momenti qua-
 stione non contenderim.

CAPV T XVI.

Breviter perstringuntur quædam Scripturæ, quibus illa doctrina asse-
 ritur. Fusius solvitur ex Augustino, quo pacto Scripturæ Chri-
 stianas omnes electos & prædestinatos vocent.

QVam ob causam nec explicandis ur-
 gendiq; pro hac sententia Scriptu-
 ris immorabor, quod à recentioribus
 quibusdam satis accuratè factū
 est. Nam illæ Scripturæ apud S. Marcum: Sed
 propter electos, quos elegit, breviabit dies illos. Et
 apud S. Lucam: Nolite timere pusillas grex, quia
 complacuit Patri vestro dare vobis regnum. Et apud
 S. Ioannem: Nemo rapiet eas (oves, id est præ-
 destinatos) de manu mea. Et: Alias oves habeo que
 non sunt ex hoc ovili, & illas oportet me adducere &
 vocem meam audient. Et apud Apost. Paulum ad
 Rom. Scimus quoniam diligentibus Deum omnia
 cooperantur in bonum, his qui secundum propositum
 vocati sunt Sancti. Nam quos præscivit & prædestina-
 vit conformes fieri imaginis filij sui &c. quos autem
 prædestinavit hos & vocavit &c. Et in eadē Epist.
 Non repulit Deus plebem quam præscivit. Et in Epi-
 stola ad Ephes. Elegit nos in ipso ante mundi con-
 sultationem ut essent sancti, & immaculati in con-
 spectu eius in caritate qui prædestinavit nos in adop-
 tionem filiorum per Iesum Christum secundum propo-
 sitū voluntatis sue. Et in Epist. S. Ioannis: Exie-
 runt ex nobis, quia non erant ex nobis. Nam si fuissent
 ex nobis permansissent utique nobiscum. Et in actis
 Apostolorum: Crediderunt quot quot erant præde-
 stinati ad vitam æternam, & huiusmodi signifi-
 cant manifestè ex peculiari Dei diligentis, &
 sibi complacentis, & eligentis, ac prædestinan-
 tis affectu & proposito, tanquā cardine profi-
 cisci, ut quidam præ ceteris credant, ut addu-
 cantur ad ovile Christi, ut vocè ejus audiant,
 ut brevientur tentationum dies, ne fortè pe-
 reant, ut non repellat eos, ut non rapiat eos
 quisquam de manu ejus, ut permaneant no-
 biscum; deniq; ut vocentur, ut iustificentur,
 ut glorificentur, ut eis omnia cooperentur in
 bonum. Ex quo intelligitur, istam electionem,
 non præscientiam fidei & perseverantiæ & su-
 peratarū tentationū præsupponere, sed è con-
 trario, ipsorum fidem, & fortitudinem contra

tentationes, & perseverantiam, & omnium re-
 rum cooperationem, & glorificationem, in
 electionem eorum & propositum & compla-
 centiam Dei, tanquam originem & funda-
 mentum ultimum resolvendum. Hæc igitur &
 similia satis accuratè apud recentiores quos-
 dam explicata & inculcata sunt, & objectio-
 nes quoq; dissolutæ quæ ex Scripturis asserun-
 tur, ut quæstionem istam possemus sic inta-
 ctam præmittere.

Duo tamen duntaxat hic nobis præstanda
 esse video: Primum, ut objectionem quandam
 ex Scripturis, qua multum niti videntur ali-
 qui, ex Aug. principijs dissipemus; alterum ut
 hanc ipsam quam diximus Augustini mentem
 esse, paulò operosius altramus.

Quantum ad Scripturas attinet, distin-
 guunt aliqui prædestinationem & electionem,
 in incompletam, quæ immediatè est ad fidem &
 gratiam justificationis, & ad omnes justos per-
 tinet; & completam, quæ quis non solum ad ju-
 stitiam, sed etiam ad gloriam efficaciter eligi-
 tur. Dicunt igitur, quod ista verba electi, præ-
 destinati, præsciti, à Deo vocati secundum
 propositum &c. itemq; electio, prædestinatio,
 præscientia, propositum passim in sacra Scri-
 ptura accipiuntur pro incompleta electione &
 prædestinatione, quæ omnes justos respicit.
 Sic enim omnes fideles ad quos Apostoli scri-
 bunt, vocari sanctos, electos, prædestinatos:
 Nec usquam, inquit quidam, potest restringi ad solos
 salvandos. Proinde doctrina ista videtur à Scri-
 pturis esse pœnitens aliena; multò minus ex eis
 probari posse.

Respondetur, cum D. Augustini scripta ni-
 hil aliud spirent, nisi completam hominum
 prædestinationem ad gratiā & gloriam, quam
 ex sacra Scripturæ verbis se collegisse profite-
 tur; mirabili audacia dici, quod nusquam in
 Scripturis prædestinatio aut electio ad solos
 salvandos restringatur. Hoc est enim, uno ver-
 bulo

Leib. de
 prædest. &
 repro. sect.
 3. n. 31. &
 38.